

harde udøvet en Pression paa Byerne, skal jeg bemærke, at jeg virkelig tror, at Forholdet snarere er omvendt, nemlig at Byerne have udøvet en Pression paa Krigsministeren; det har ikke alene været Tilfældet med Aarhus og Odense, men ogsaa med mange andre Steder. Selve Spørgsmaalets Realitet har imidlertid i Virkeligheden ikke saa stor Betydning, som ærede Medlemmer synes at tillægge det, idet Udgiften for Byerne langtfra bliver den fulde Forrentning af de Laan, som de komme til at gjøre. Dertil kommer endnu, at den Usikkerhed, som skulde være tilstede derigjennem, at Regjeringen og Rigsdagen i Foræning, Lovgivningsmagten, kan fastslaa Garnisonsstederne og muligvis kan fastslaa dem paa anden Maade, ikke er saa stor, som den i Diebliffet lader til at være; thi der er i Forholdet liggende Grunde, som medføre, at visse bestemte Punkter dels paa Grund af deres strategiske Betydning, og dels paa Grund af deres Størrelse og andre Forhold med Nødvendighed maa blive Garnisonssteder. Hvad man endog vil foretage sig, vil Ingen tænke paa at lægge Garnison i Varde, Ringkjøbing, Lemvig eller den Slags Steder. Under vore nuværende Forhold maa Garnisonerne f. Ex. for Syllands Vedkommende følge Osthyten, og Valget der er igjen ikke saa vanskeligt at gjøre, at man jo med megen høj Grad af Sikkerhed kan paastaa, at Aarhus, hvem der end kommer til at fastsætte Garnisonsstederne i Landet, altid vil faae en Garnison; noget Bignende vil gjælde om de andre Garnisonsbyer, og jeg skal som Exempel nævne Odense. Spillerummet er alisaa ikke saa stort, som det lader til, og den Følelse, at der skulde være gaaet Rigsdagens Beslutningsfrihed for nær, tror jeg derfor ikke har Meget paa sig, navnlig ikke saa Meget, at man bør lade den indvirke paa et Forhold, der dog i og for sig egentlig ikke har Noget dermed at gjøre. Jeg skal slutte med det samme, hvormed jeg begyndte, nemlig at her er Tale om en Ansøgning, om en Bemyndigelse til med et vis Stempelbegunstigelse at udstede Obligationer for et Laan, som Kommunen har fuld Ret til at gjøre.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, fattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 59 Stemmer.

Berg: Jeg foreslaar, at dette Lovforslag henvises til Finantsudvalget.

Jørgensen: Efter hvad jeg først udtalte om dette Lovforslag, maa jeg formene, at det staa aldeles uafhængigt og maa fremmes uanset den Beslutning, man senere maaite tage om de her omhandlede Garnisonsforhold, en Ansøgning, som ogsaa er tiltraadt af det ærede Medlem, som sidst

harde Ordet, og i Genhold dertil vil jeg meget fraraade, at Forslaget sendes i Udvalg; skal det sendes i Udvalg, har jeg ikke Noget imod, at det sendes til Finantsudvalget.

Berg: Jeg skal kun bemærke, at efter min Mening staa Sagens Realitet og de nu omhandlede Forhold i Forbindelse med hinanden, og ved at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finantsudvalget, har jeg antaget, at man ved 2den Behandling af Finantsloven vilde kunne komme til Klarhed med Hensyn til Sagens Realitet og derefter kunne indtage sin Stilling med Hensyn til selve Lovforslaget. Derfor har jeg foreslaaet at sende Lovforslaget til Finantsudvalget.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Bergs Forslag: At Sagen henvises til Finantsudvalget vedtoges med 55 Stemmer mod 9.

Man gif derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov om Tillæg til og Forandringer i Lov om Styrmandsørgement af 6te Marts 1869“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Jørgensen: Det Lovforslag om Tillæg med Dampskjeder og Damppassagerfartøier, som blev forelagt i forrige Samling, har vist sig meget frugtbart, idet det ikke alene i forrige Samling blev delt i to Afnit, den ene omfattende Dampskjeder, det andet Damppassagerfartøier, men der er endog efter Udvalgets Forslag fremkommet flere andre Lovforslag. Vi foresloge den Gang to, hvoraf det ene skulde omfatte Examen for Dampskibsførere og Maskinister, og det andet et Tillæg til Søneringsloven, indeholdende Bestemmelser om, hvilke Forordninger der skulde stilles til Personer, hvem det tillades at føre Dampskibe og at fare som Maskinister med Dampskibe. Det ene af disse Lovforslag var Udvalget saa usorgfaldigt at kalde „Forslag til Lov om Examen for Dampskibsførere og Maskinister“, og jeg formoder, at dette maa være Grunden til, at Regjeringen, ligesom vi delte dens Forslag i to, har delt vort Forslag i to, det ene om Examen for Dampskibsførere og det andet om Examen for Maskinister. I Realiteten har jeg ikke Noget imod denne Adskillelse; thi jeg indrømmer, at disse Bestillinger ere forskellige, og at det er forskellige Personer, som skulle tage disse Examen. Den ene Klasse er Søfolk, Dampskibsførere, der ere vant til at gaa paa Navigations-skolen; og Forordningerne ere i Lovforslaget stillede saaledes, at Navigations-skolen kan opfylde dem. Det andet Lovforslag, som